

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

POEZII PENTRU SÂMBĂȚA SEARA

Mircea Dorin ISTRATE

Motto:

*Sufletul să vă-nfloare,
 Mângâindu-l ca o boare,
 Din cea vară ce-i plecată
 Cu cocorii laolaltă,
 Într-o vreme, azi visată.*

ARĂMITE FRUNZE-N TOAMNE

*În zi de zi, din pomi se scutur frunze,
 Îngălbenindu-mi crânguri și alei,
 Se țes pe câmpuri brumele în pânze,
 Foșnind prin ele-n șoapte pași mei.*

*Apoi, sub ploii mi se topesc în humă
 Și-acol'vor veșnici la nesfârșit,
 Se învechesc în toamnele cu brumă,
 Și-n primăveri noiesc înmugurit.*

*

*Mai toate-așa-s întâile iubiri
 Ce stau în gându-ți încă neuitate,
 Înmușuresc mereu în amintiri,
 Și veștejesc în vremuri îmbrumate.*

*Cu ele tănuite-n al meu gând
 Înfiorezi clipite îndulcite,
 Mi le trezesc așa, din când în când,
 Din amintiri rămase nepierite,*

*Să-mi facă zile dulci, îmbucurate,
 Când visuri se întorc în vremi pierdute,
 Ce mi-s rămase vii și-adevărate,
 Din raiul unor timpuri azi trecute.*

Mircea Dorin Istrate

SOMNUL NOPTILOR DE TOAMNĂ

*În zile reci se nîmg din ramuri frunze,
 Se reaprind în vetre stinse spuțe,*

*Spre cer îmi urcă fumuri către nori
Ce le săgeată cărduri de cocori.*

*Ce-a zi din ce în ce mi se micește,
Aicea-i seara, frigul mi-o răcește,
Pe Vale ceața-ncet mi se se prelinge,
Când larma celor ulițe se stinge,
Că noi copiii, fala ăstui sat
Înzgribuliți spre case am plecat.*

*Ne cheamă cina, caldul din odaie
Și patul cu stăjacul plin cu paie,
Și somnul cu visarea-i mincinoasă,
Îmbietoare, dulce, lunecoasă.*

*

*Feștila lămpi-abia mai pâlpâiește,
În umbra nopții totul se topește,
Jăraticul se stinge-ncet în vatră,
Iar raza lunii intră pe fereastră
Să ne mângâie somnul nostru lin,
Ca-n raiul unei clipe, de divin.*

Mircea Dorin Istrate

TOAMNA ÎN ARDEAL

*Miroase-a toamnă lăfăită, pe dealuri, prin livezi, prin lunci,
De suflet dânsa se lipește să nu poți încă s-o alungi,
S-a învățat și-acum îi place al nostru câmp întins și dealul,
Că rai e-aici în timp de pace, c-așa mereu a fost Ardealul.*

*Pe huma lui, împărăție făcut-au moșii din străbuni,
Să veșnicim pe astă glie, ne fie anii lungi și buni,
Iar când hulpavii de pe lături ne cer bucăți din ea să dăm,
Cu viața noastră pusă vamă, Ardealu-n veci îl apărăm.*

*Așa va ști viitorimea că suntem neam de luptători
Și că Ardealului smerelnic, noi nu-i vom fi nicicând datori,
Mai bine-n carne de Columne și-n monumente presărați,
Decât să ne robească alții, și-n cartea lumii-n veci uitați.*

*Cât iarbă și cât frunze-n codri, pe-aici vremelnic mi-au trecut
Străini cu gânduri să îmi prade, averi ce noi ni le-am făcut,
Cum au venit, așa se duse puhoi la rând după puhoi,
Dar noi mereu aici rămas-am, să trecem munte de nevoi.*

*

*Când plugul scurmă cea țărână, ori urma carului cu boi
Se-afundă-n frământata tină, ajungem încă pân' la voi,
Ca să mai știți că încă suntem aici, să ne-apărăm Ardealul,
Cu-a sa câmpie roditoare, cu vii și pruni ce-mbracă dealul,*

*Cu codrii sunători din frunză, cu crânguri verzi ca-n paradis,
Cu râuri unduindu-și valul ce scaldă câmpuri ca de vis,
Cu stâne-n dealuri cu frăguțe, însemn de lungă veșnicie,*

Cu țintirime vechi, bătrâne, înveșmântate-n colilie.

*Și ca însemne de credință sub crucea Ta, Mărite Doamne,
Bisericițele bătrâne își uscă lemnu-n calde toamne,
Lăsându-și sfinții cei smerelnici de pe pereții zugrăviți,
În paza candeliei să-mi steie, că mi-s de-acuma scorojiți.*

**

*Așa că-n tihna ta de miere, ne lasă toamno mulțumiți,
Să viețuim cât dat ne este, de-a tale zile ocrotiți,
Și-apoi mai vino și la anul să-mi ruginești via din deal,
Să-ndestulezi cu toate cele, trăirea bunului Ardeal.*

Mircea Dorin Istrate

DESPRE TOAMNĂ

*A căzut o nucă din bătrânul nuc,
Semn de toamnă lungă, bună și-mbuibată,
Lasă-mi Doamne încă multe să apuc,
Trecă de la Tine, încă de-astă dată.*

*A căzut o frunză din bătrâna vie
Cu ciorchini de miere galbeni-aurii,
Lasă-mi Doamne încă din a Ta vecie
Toamne după toamne, trecă-mi printre vii.*

*A trecut o clipă din a mea trăire
Într-o toamnă dulce mirosind a sfânt,
Ducă-se de-acuma gând de rătăcire
Prin trecute timpuri, care nu mai sunt.*

*Lăcrimatu-mi suflet iar se întristează
Că din timp ce fost-a a rămas puțin,
Iarna care vine zilele-mi scurtează
Și-n clipita vieții, e de-acum pelin.*

*Tu, smerită toamnă, încă m-oblojește
Și a mea simțire fă să se-nfioare,
Cu aramă codrul tu mi-l zugrănește
Și pe cer îmi pune, stoluri de cocoare.*

*Ele chiar de pleacă înapoi veni-vor,
Să îmi pună-n suflet via cea speranță,
Și cu ea de-acuma, clipele-mi hrăni-vor,
Toamne după toamne, cât voi fi în viață.*

Mircea Dorin Istrate

ÎNTOMNATUL MEU ARDEAL

*Foșnesc pe dealuri cucuruze
Când vântul toamnei le-nfioară,
În croncănit aduce-acuze,*

Din vârful de plop, bătrâna cioară.

*Că prea devreme vara-mi pleacă
Luând cu dânsa cea căldură,
Că n-ar strica mai steie-o leacă
Să-mi îndulcească neagra mură.*

*Că prea puțin îmi fost-a soare
Și mult, prea mult înnourat,
Că anul ăst a fost răcoare
Și-n pene a cam tremurat.*

*Că până vine iar e anul,
Că-n drum se-ntinde la povești,
Că niciodată' nu-și face planul
Și nu-mi mai stă nici de-o plătești.*

*

*-Doar vorbe, clămpănește-o barză
Din cuibul ei, pe-un vârful de șură,
Ce vrei, un an să ne tot arză
Și s-o-njurăm peste măsură?*

*E bine-așa, cu frig, cu soare,
Cu uscăciune și cu ploi,
Cu îndulcita cea răcoare
Și colb fierbinte vara-n toi.*

*Cu primăvara-nnoitoare,
Cu vara care ne topește,
Cu toamna plină de culoare,
Cu iarna, când mi se răcește,*

*Avem bogăție de unde-alege
Să-și ia pe voie, fiecare,
Cu tine nu-i a te-nțelege
Bătrână cioară, bărfitoare.*

*

*Eu plec că-mi place caldul verii
Și după ea mă duc acum,
Mai vin când înfloresc iar merii,
Așa că vezi-ți tu, de drum.*

Mircea Dorin Istrate

CĂRAREA ÎNTOMNATĂ

*E-o ziuă stâmpărată, de toamnă obosită
Cu mângâieri de soare pe Coasta petecită,
Cu ruginiu pe frunze, cu galben arămiu
Pe trista mea pădure ce de copil o știu.*

*De-abia ghicesc cărarea ce merge spre departe,
Pe care-odinioară, frăguțe-nmiresmate
Mă îmbiau cu dulce, și-n roșul sângeriu*

Își revărsau arome, chemându-mă să viu.

*Acum, doar colilia mai tremură în vânt
C-o nalbă lângă dânsa ce-i ține de urât,
Nu sar din iarbă greieri, nu se umbresc de soare
Șopârle sperioase, când văd pe cer cocoare.*

*Eu trec pe ea cu grijă, cătându-mi din priviri
Să îmi trezesc din vremuri trecutele-amintiri
Și clipa adormită din cea copilărie
Când prăduiam cu alții, în răs și-n bucurie*

*Pomiștea popii toată și nucii întomnați
Și via-mbătrânită cu struguri îmbrumați,
C-a noastre erau toate ce nici visam în gând,
Stăpâni eram pe lume, pe ape și pământ.*

*

*E-o toamnă întristată, la fel ca altădată,
Veni-vor ploi și vânturi ce Coasta o să-mi bată,
Dar pân-atunci, cu gândul, pe-un braț de colilie
Mă rog doar vară fie de-acum până-n vecie.*

*Și-aici cu mine fie, toți care-am fost odată
Prădalnici hoți de raiuri, ce noaptea înstelată
Vindeam un pumn de stele pe-o dulce sărutare
Și-apoi cerșeam la ceruri, ne ierte cu-ndurare.*

**

*Cărarea șerpuită și toamna cu cocori
S-or tot lungi o vreme, noi, veșnic trecători
Ne-om rânduie cu toții în pururea uitare
În țintirim sub cruce, acol', pe Coasta Mare.*

*Rămân-or alți-n urmă s-o ia de la-nceput,
S-o ducă-n trudnicie cât s-o putea de mult,
Dar și de ei rămâne-o-n vecie Coasta Mare
Și colilii în tremur, sub cârduri de cocoare.*

CULORILE TOAMNEI

*Motto: „ Toamnă! pentr-un strugure,
cu aripi de fluture
Arămit-ai cele vii
și livezile târzii”*

*Se-ngălbeneste toamna-n cucuruze,
În perele și merele crețești,
În rotofei dovleci și-n ploi de frunze
Se-acoperă grădinile domnești.*

*Se arămește toamna-n cea pădure
Și-n lăstărișul tânăr din ponoare,
Un strop de negru pune-n rug de mure
Să strălucească-n razele de soare.*

*Se îndulcește toamna-n deal la vie
În strugurii ce-n iarnă fi-vor vin,
În pruna-mbietoare, vineție,
În boabele din tufa de afin.*

*Și-apoi, cum noi o știm, pe negândite
Lăptoasă pâclă varsă peste humă,
Și din răcori, în dimineți grăbite
Pe toate pune grabnic, cuib de brumă.*

***

*Eu întristat spun vorbe de ocară,
Ea-mi picură pe suflet nostalgii,
Și-n glas mios încearcă să îmi ceară
Să îi mai scriu vre-o două poezii.*

MirceaDorin Istrate

ÎN VISUL UNEI NOPTI DE TOAMNĂ

*E-o noapte rece și din ceruri cad fulgi de stele peste case,
Din vatră flăcări jucăușe își lasă umbra pe pereți,
În grindă cariul roade-n voie nimic în urma să nu lase
Cât trăitor va fi pe-aicea, în preascurtimea sale-i vieți.*

*Luceafăru-și trimite-o rază prin geamul rece și-ngețat
Străluminând în scânteiere odaia mea cu grindă joasă,
Eu dus cu gându-n 'nalte sfere mă las de visul meu furat
Și trec prin lumi de ne-nțelesuri, făcându-mi clipa norocoasă.*

*Și-atunci, privind la nesfârșituri îmi vine-n gând o întrebare
Ce poate pusu-și-au și alții mai breji ca mine mai deștepți,
Suntem prea mici în astă lume? ori universul e prea mare
Ca mintea noastră să-l cuprindă, oricât am fi de înțelepți?*

*De el ar fi un pumn de humă, noi ce-am mai fi la măsurat?
Nimicuri fără de măsură ce nici în gând n-am exista,
Dar chiar și-așa visăm la vremea când vom pleca în preumblat
În afunzimi de infinituri, și-n timpuri care ne-or uita.*

*Lactee Căi vom trece-n grabă gonind pe-ntinsele cărări
Și colb de stele ridica-vor în urma noastră-n galaxie,
Vom pierde drumul către casă tot pribegind spre alte zări
Prin lumi ce din genuni s-or naște, să se prefacă-n veșnicie.*

*Vom face clipa cât vecia și-n pași sălțați de ani lumină
Ne-om adâncii în necuprinsuri lăsând în urmă depărtare,
Nu ne-or ajunge niciodată nici timpuri care vor să vină
Să numărăm la universuri și lumi aflate în mișcare.*

*N-apoi de-om vrea să ne întoarcem pe-aici va fi pustietate,
Deșert fierbinte și-ntunerit, o galaxie-n zvârcolit,
Ce s-o lăți sau mi s-o strânge între hotare destrămate
Ce și-or începe iarăși viața, spre nesfârșitul infinit.*

***

*Stă noaptea încă-ncumpănire sub frigul iernii de afară,
Jăratiful se domolește străluminând în pâlpâiri,
A adormit și cariu-n grindă sub greaua timpului povară
Lăsându-mi mie timp de vise, ca să mă plimb prin galaxii.*

*Și iar mă-ntreb, și n-am răspunsuri, de ce lăsatu-ne-ai Mărite
Pe noi ce nu-nsemnăm nimica, să adunăm în al nost' gând,
Cât nu încape-n aste ceruri, și-apoi, acolo-n strâmta minte
Să hoinărim prin necuprinsuri, luând veciile la rând.*

Mircea Dorin Istrate

TOAMNA GRI

*Motto: Mi-e plină călimara mea cu toamne,
Cu ploii, cu vânturi reci, cu cețuri sure,
Cu greu mai poate omul să îndure
Atâtea-nnevoiri, Mărite Doamne.*

*Îmi umblă vântul toamnei pe ulița pustie
Stărnindu-mi iarăși câini de frig încovrigați,
Iar plopii de pe vale și nucul sus în vie
De vânt fără de milă de frunze-s despuiați.*

*Din crângul plin de păsări, un stol de ciori grăbite
Se pregătesc să prade ogoarele din jur,
Și-n croncănit de ceartă se-avântă înainte
În fâlfâit de aripi, pe cerul toamnei sur.*

*Pădurea arămită se lapadă de frunze
În timp ce eu de-acuma aștept mă cate muze,
Să-mi îndulcească clipa în lungul unui vers,
Cutreierând cu visu-mi, postăți de univers.*

*Așa că vină-mi toamna, eu n-an s-o bag în seamă,
Văzând-o mă-ntristează că iar îmi cere vamă,
Un timp ce El, Măritul, mi-l dat-a ca avere,
Să-l cheltuiescu cu grijă, că-i aur care piere.*

Mircea Dorin Istrate

TOAMNO!

*Tu îmi vii cu vânt și ploii
Și-mi lași iarăși pomii goi,
Și pe văi pui deasă ceață
Și-aduci frig de dimineață,
Iar din ziuă-mi furi mereu
Câte-un pic, să nu văd eu,
Și-mi lungești mereu cea noapte
Să-mi faci vrăji vorbind în șoapte.*

Supăratu-mi-ai cocorii,

*Păsăretul, cântătorii,
De s-au dus în largul zării.
Arămitu-mi-ai pădurea,
Iară zmeurul și murea
Și frăguța parfumată
Din cel crâng unde odată
Erau cete de copii,
Astăzi, toate-mi sunt pustii.*

*Ce-mi dai tu la schimb? o prună,
Și-o gutuie prinsă-n brumă,
Mere, pere, parfumate,
Câmpul cela cu bucate,
Mustul dulce din cea vie
Și un braț de colilie,
Să mă-mbuni, să mă momești,
Să nu-ți iasă iar povești.*

*Așa-mi ești de la-nceput
Când pe lume-ai apărut,
Și așa vei fi mereu
Veci de veci cum te știu eu,
Doamnă acră, mofturoasă,
Tot cu fumuri, sândăcoasă,
Ce din când în când ne-mbuni
Cu vre-un dulce, să fim buni.*

*Tu, dece nu-mi lași cea vară
Să se-ntindă până-n iarnă?
Vii și strice tot ce-i frumos
Și-mi întorci totul pe dos,
Îmi dai frig în loc de soare
Și ce-a ploaie să ne-nmoaie,
Mi te bagi ca musca-n lapte
Și îmi vii cu mere coapte
Nu de tine, ci de vară,
Și ne faci viața amară.*

*Iar acum dac-ai venit
Să ne ții în necăjit,
Fă-ți menirea repejor
Și te du apoi ușor
Lăsând iarna, bat-o vina
Să-mi albească iar grădina,
Să dau jos din pod slănina.*

Mircea Dorin Istrate

NUCUL MEU

*Brumărit îmi este nucul, ce cândva, în tinerețe,
De din dealul de la vie mă privea măreț și-atunci,
Eu, copilul cel cuminte, toamna îi dădeam binețe,
El mă-ndestula drăguțul, cu vre-o trei grămezi de nuci.*

*Eu eram pe vremea ceea, al clipitei împărat,
El punea în punga vremii an cu an, la anii săi.
Străjuind din Coasta Mare satul meu cel răsfirat
De când lumea și pământul, sus pe dealuri, jos pe văi.*

*Astăzi eu, îmbătrânitul, am trecut prin viața asta,
Și cu bine și cu răul ce se ține scai de mine,
El, de-un secol stă acolo și îmi ține-n spate Coasta,
Așteptând să vină-n vreme alți-n șir, la fel ca mine.*

*L-a știut poate pe moșu și pe tata și pe mine,
Îl va ști și pe nepotul și pe alți-n rând cu el,
Priveghea-va satul încă, de-o fi rău, de fi-va bine
Și-o umbri-n a lui coroană, păsăretul cântăcel.*

*

*Înlemnit în locul cela, el s-a înfrățit cu cerul,
Iar cu lutul în picioare e pe locul său stăpân,
Nu la-nfrânt arșița verii, nu l-a înghețat nici gerul,
Și acolo-n vârful viei, va muri cândva, bătrân.*

**

*Eu, și-acum mă văd copilul, ce în toamne îmbrumate
Căutam la nuci sub nucul desfrunzit de vântul rece,
Mulțumind în gând că dânsul, m-i le-a dat pe săturate
Să nu uit că și pe Coastă, vreme vine, vreme trece.*

Mircea Dorin Istrate